

отеква въ металически вой. Ала този гигантъ иска стръвъ: свѣтналъ въ кржгли жици отъ движение, той обхваща инерцията на тромавата материя и я развихря отведнажъ, оставяйки широко следъ себе си тежкитѣ бразди на работата. И въ синусовата линия на своя хармониченъ животъ, той насича времето въ правиленъ ритмусъ и обединява безвременното на материята въ стегнатия законъ на енергията.

Но това животно е и лакомо: неговиятъ апетитъ е слѣпъ и настойчивъ, и непреодолимъ. Този желѣзенъ звѣръ иска да яде съ точностъ отъ хилядна частъ на секундата. Неговиятъ доставчикъ и готвачъ — карбораторьтъ — изпотява плоското си жълто лице, отъ страхъ да не закъснѣе съ пищата, която господарьтъ му поглѣща съ шеметна редовностъ. Дългитѣ и блѣстящи медни тръби се огъватъ въ прави жгли, бързайки да доведатъ до ненаситната уста скжпата храна, която се обръща въ сила и огнь — а, подобно старъ и ловкъкъ лакей, вентилътъ педантично отмѣрва и сервира дозата съ вежливата коректностъ на специалистъ.

Ала напрѣгнатата, страшната глава на мотора бързо се разгаря въ яростъ и пламва до червено. За тази корава и огнена глава трѣбва прохлада: подъ голѣмата чугунена каска текатъ непрекъснато ледени струи вода, успокояващи съ студениятъ си милувки неговото огнено чело — и, разяжданъ отъ вѣчнитѣ пламъци на творчеството, този неукротимъ гений на работата е сякашъ осжденъ да носи, по-